Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

28 юли 2016 година*

„Преюдициално запитване — Права върху интелектуална собственост — Директива 2004/48/ЕО — Член 14 — Съдебни разноски — Разноски за адвокат — Възстановяване с фиксиран размер — Максимални размери — Разходи за консултант по техническите въпроси — Възстановяване — Условие за наличие на вина на загубилата делото страна“

По дело C-57/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Hof van beroep te Antwerpen (Апелативен съд Антверпен, Белгия), с акт от 26 януари 2015 г., постъпил в Съда на 9 февруари 2015 г., в рамките на производство по дело

United Video Properties Inc.

срещу

Telenet NV,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: J. L. da Cruz Vilaça, председател на състава, F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits и M. Berger (докладчик), съдии,

генерален адвокат: M. Campos Sánchez-Bordona,

секретар: V. Tourrès, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 януари 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

— за United Video Properties Inc., от B. Vandermeulen, адвокат, и D. Op de Beeck, advocaat,

— за Telenet NV, от S. Debaene, advocaat, и H. Haouideg, адвокат,

— за белгийското правителство, от J.-C. Halleux и J. Van Holm, в качеството на представители, подпомагани от E. Jacubowitz, адвокат,

— за нидерландското правителство, от M. Bulterman и M. de Ree, в качеството на представители,

* * Език на производството: нидерландски.

— за полското правителство, от B. Majczyna, в качеството на представител,

— за Европейската комисия, от F. Wilman, в качеството на представител,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 5 април 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 14 от Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост (ОВ L 157, 2004 г., стр. 45; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 56).

2 Запитването е представено в рамките на спор между United Video Properties Inc. и Telenet NV по повод на съдебните разноски, които първото трябва да възстанови на Telenet, след като се е отказало от иск в областта на патентите, предявен срещу последното.

Правна уредба

Правото на Съюза

3 Съображения 10, 17 и 26 от Директива 2004/48 имат следното съдържание:

„(10) Настоящата директива има за цел да сближи [законодателствата на държавите членки], за да се гарантира висока, равностойна и еднаква степен на закрила [на интелектуалната собственост] във вътрешния пазар.

[…]

(17) Мерките, процедурите и средствата за защита, предвидени в настоящата директива, следва да се определят във всеки случай по такъв начин, че надлежно да се отчитат специфичните особености на случая, включително специфичните характеристики на всяко право върху интелектуална собственост, а когато е уместно, умишленият или непредумишленият характер на нарушението.

[…]

(26) С цел да се обезщети вредата, понесена в резултат на нарушението, извършено от нарушител, който е предприел действие, знаейки или [можейки] при разумни основания да знае, че то ще доведе до такова нарушение, с размера на обезщетението, което се присъжда на притежателя на правата, следва да се отчетат всички необходими аспекти, като например загуби на печалби от страна на притежателя на правата или несправедливата печалба, получена от нарушителя, а когато е приложимо, всички морални щети, причинени на притежателя на правата. […] Целта не е да се въвежда задължение за предоставяне на наказателни щети, а да се даде възможност за обезщетение, което се основава на обективен критерий, като се вземат предвид извършените разноски от притежателя на правата, като например разходи за идентификация и проучване“.

4 Член 3 от тази директива, озаглавен „Общо задължение“, предвижда:

„1. Държавите членки предвиждат мерки, процедури и средства, които са необходими за гарантиране на изпълнението на права върху интелектуалната собственост, обхванати от настоящата директива. Тези мерки, процедури и средства за защита са лоялни и справедливи и не могат да бъдат ненужно сложни или скъпи, нито да са свързани с неразумни срокове или с неоправдани забавяния.

2 Също така тези мерки, процедури и средства за защита са ефективни, пропорционални и разубеждаващи и се прилагат по начин, чрез който се избягва създаването на препятствия пред законната търговия и се предвиждат предпазни механизми срещу злоупотреба с тях“.

5 Съгласно член 13 от посочената директива, озаглавен „Обезщетение за вреди“:

1. Държавите членки гарантират, че по заявление на увредената страна компетентните съдебни органи постановяват на нарушителя, който съзнателно или [можейки] при разумни основания да съзнава това е предприел действия, с които е нарушил права, да заплати на притежателя на правата обезщетение съобразно действителните вреди, понесени от последния в резултат на нарушението.

[…]

2. Когато нарушителят несъзнателно или без разумни основания да е съзнавал това е предприел действия, с които е нарушил права, държавите членки могат да установят, че съдебните органи могат да постановят да […] възстанови печалбата или [да плати] обезщетение, които могат предварително да бъдат установени“.

6 Член 14 от Директива 2004/48, озаглавен „Съдебни разноски“, предвижда:

„Държавите членки гарантират, че понесените от [спечелилата делото] страна разумни и пропорционални съдебни разноски и други разходи са за сметка на [загубилата делото] страна […] освен ако това не се позволява от съображения за справедливост“.

Белгийското право

7 Съгласно член 827, параграф 1 от Gerechtelijk Wetboek (Съдебен кодекс) всяко оттегляне на иск или на жалба е свързано със задължението на оттеглилата иска или жалбата страна да заплати съдебните разноски.

8 Член 1017, параграф 1 от този кодекс предвижда:

„С окончателното съдебно решение, дори и когато е постановено служебно от съда, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски […]“.

9 Съгласно член 1018 от Съдебния кодекс:

„Разноските обхващат:

[…]

6° обезщетението за направените разходи по производството, посочено в член 1022;

[…]“.

10 Член 1022 от посочения кодекс предвижда:

„Обезщетението за направените разходи по водене на делото е фиксирано по размер участие в заплатените от спечелилата делото страна адвокатски възнаграждения и разноски.

[K]ралят определя с декрет, обсъден от Министерския съвет, основния, минималния и максималния размер на обезщетението за направените разходи по водене на делото в зависимост по-специално от вида на делото и от значимостта на спора.

По искане на някоя от страните и с нарочно мотивирано определение [съдията] може или да намали, или да увеличи размера на обезщетението за направените разходи по водене на делото, без обаче да превишава постановените от Краля максимални и минимални размери. […]

Никоя от страните не може да бъде задължена да заплати обезщетение за явяването на адвокат на друга страна над размера на обезщетението за направените разходи по водене на делото“.

11 Arrêté royal du 26 octobre 2007, fixant le tarif des indemnités de procédure visées à l'article 1022 du code judiciaire et fixant la date d'entrée en vigueur des articles 1er à 13 de la loi du 21 avril 2007 relative à la répétibilité des honoraires et frais d'avocat (Кралски декрет от 26 октомври 2007 г. за определяне на тарифата на обезщетенията за съдебните разноски, посочени в член 1022 от Съдебния кодекс, и за фиксиране на датата на влизането в сила на членове 1—13 от Закон от 21 април 2007 г. относно възможността за възстановяване на платените адвокатски възнаграждения и разноски) (*Belgisch Staatsblad*, 9 ноември 2007 г., стр. 56834) определя основния, минималния и максималния размер на обезщетението за разходите по водене на делата, предвидено в член 1022 от Съдебния кодекс. Така за исковете за обезщетения с определяем материален интерес член 2 от този кралски декрет определя скала на размера на обезщетението за разходите по водене на делото, започваща от 75 EUR, минимален размер, приложим към исковете с оценен предмет до 250 EUR, и достигаща 30 000 EUR, максимален размер, приложим към исковете, чийто материално оценен предмет надхвърля 1 000 000,01 EUR.

12 Освен това, що се отнася до материално неоценяемите искове, член 3 от Кралския декрет от 26 октомври 2007 г. предвижда основен размер от 1 200 EUR, минимален размер от 75 EUR и максимален размер от 10 000 EUR на обезщетението за разходите за водене на делата.

13 Накрая, член 8 от Кралския декрет от 26 октомври 2007 г. гласи, че основният, минималният и максималният размер на обезщетението са обвързани с индекса на потребителските цени, като при всяко спадане или увеличение на този индекс с 10 пункта посочените по-конкретно в членове 2 и 3 от този декрет размери на обезщетението се увеличават или намаляват с 10 %.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

14 United Video Properties, притежател на патент, предявява иск срещу Telenet в Белгия, целящ по същество да се констатира извършено от последното нарушение на посочения патент, да му се разпореди да прекрати това нарушение, както и да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

15 С решение от 3 април 2012 г. Rechtbank van koophandel te Antwerpen (Търговски съд Антверпен, Белгия) отхвърля този иск и обявява разглеждания патент за недействителен. Този съд осъжда United Video Properties да заплати на Telenet обезщетение за направените в първоинстанционното производство съдебни разноски в размер от 11 000 EUR — максималният размер, предвиден в член 3 от Кралския декрет от 26 октомври 2007 г. след неговото адаптиране на основание член 8 от този декрет. United Video Properties подава апелативна жалба срещу посоченото решение пред Hof van beroep te Antwerpen (Апелативен съд Антверпен, Белгия).

16 При все това United Video Properties решава да оттегли жалбата си. След това оттегляне Telenet иска по-конкретно United Video Properties да бъде осъдено да му възстанови 185 462,55 EUR на основание на разноските за адвокат, както и 40 400 EUR на основание на помощта, предоставена от специалист в областта на патентите.

17 От акта за преюдициално запитване следва, че висящият пред Hof van beroep te Antwerpen (Апелативен съд Антверпен) спор вече се отнася само до разноските, които United Video Properties трябва да възстанови на Telenet. Всъщност по силата на разглежданата белгийска правна уредба последното може да поиска само възстановяването на максимален размер от 11 000 EUR за всяка инстанция за хонорарите, който то е платило на своя адвокат. Що се отнася до възнаграждението на специалист в областта на патентите в приложение на съдебната практика на Hof van Cassatie (Касационен съд, Белгия), Telenet няма правото да си ги възстанови от United Video Properties, освен ако може да докаже, че последното е допуснало правонарушение, като е предявило иска си или като е продължило производството, и че разходите за посочения специалист са необходима последица от това.

18 Telenet обаче изтъква, че е понесло разходи, които значително надхвърлят 11 000 EUR за всяка инстанция. По-конкретно то счита, че разглежданото в главното производство белгийско законодателство е в разрез с член 14 от Директива 2004/48, доколкото този член не позволява на държавите членки да въвеждат горна граница от 11 000 EUR на инстанция за възстановяването на разходите за адвокат, нито условието за наличието на вина за възстановяването на другите разходи, направени от спечелилата делото страна.

19 При тези условия Hof van beroep te Antwerpen (Апелативен съд Антверпен) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Допуска ли използваният в член 14 от Директива 2004/48 израз „разумни и пропорционални съдебни разноски и други разходи“ разпоредбите от белгийското право, които предоставят на съдилищата възможността да вземат предвид установените специфики на делото и предвиждат вариращa тарифа от фиксирани по размер възнаграждения за адвокатската помощ?

2) Допуска ли използваният в член 14 от Директива 2004/48 израз „разумни и пропорционални съдебни разноски и други разходи“ съдебна практика, съгласно която разходите за консултант по техническите въпроси подлежат на възстановяване единствено в случай на вина (в рамките на договорна или на извъндоговорна отговорност)?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

20 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 14 от Директива 2004/48 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда, че загубилата делото страна се осъжда да понесе направените от спечелилата делото страна съдебни разноски, която предоставя на съда, натоварен да произнесе това осъждане, възможността да вземе предвид спецификите на делото, с което е сезиран, и която съдържа система от фиксирани по размер тарифи, предвиждаща абсолютна горна граница за възстановяване на разходите за адвокат.

21 В самото начало следва да се припомни, че член 14 от Директива 2004/48 прогласява принципа, че направените от спечелилата делото страна разумни и пропорционални съдебни разноски по принцип се поемат от загубилата делото страна, освен ако това е недопустимо поради съображения за справедливост.

22 Първо, що се отнася до обхвата на посоченото в член 14 от Директива 2004/48 понятие „съдебни разноски“, подлежащи на възстановяване от загубилата делото страна, следва да се отбележи, че то обхваща, наред с останалото, адвокатските хонорари, тъй като тази директива не съдържа никакви данни, позволяващи да се заключи, че тези разходи, които поначало представляват съществена част от разходите в рамките на производство, целящо да се гарантира зачитането на право на интелектуална собственост, са изключени от приложното поле на този член.

23 Второ, от съображение 17 от Директива 2004/48 се установява, че предвидените в нея мерки, процедури и средства за защита следва да се определят във всеки случай по такъв начин, че да отчитат надлежно специфичните особености на случая. Наистина, тази цел би могла да бъде аргумент срещу определянето на фиксирани размери за възстановяването на съдебните разноски като такова, доколкото с това определяне не би се осигурило нито възстановяването на действително направените в конкретния случай разноски от спечелилата делото страна, нито, по-общо, отчитането на специфичните особености на случая.

24 При все това член 14 от Директива 2004/48 налага на държавите членки да гарантират възстановяването единствено на „разумни“ съдебни разноски. Освен това член 3, параграф 1 от тази директива гласи по-конкретно че предвидените от държавите членки процедури не трябва да бъдат ненужно скъпи.

25 Вследствие на това правна уредба, предвиждаща фиксирани тарифи за възстановяването на адвокатските възнаграждения, по принцип би могла да бъде обоснована, при условие че цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Такъв е по-конкретно случаят, когато тази правна уредба цели да изключи от възстановяването прекомерните разходи, направени в резултат на необичайно високи хонорари между спечелилата делото страна и нейния адвокат или в резултат на престирането от адвоката на услуги, които не се считат за необходими за гарантиране на зачитането на съответното право на интелектуална собственост.

26 Обратно, изискването загубилата делото страна да понесе „разумни[те]“ съдебни разноски, не би могло да оправдае, за целите на прилагането на член 14 от Директива 2004/48 в държава членка, правна уредба, налагаща фиксирани тарифи, много по-ниски от средните тарифи, които действително се прилагат за адвокатските услуги в тази държава членка.

27 Всъщност подобна правна уредба би била несъвместима с член 3, параграф 2 от Директива 2004/48, който гласи, че предвидените в нея процедури и средства за защита трябва да бъдат разубеждаващи. Разубеждаващият ефект от иск за установяване на нарушение би бил сериозно намален, ако нарушителят може да бъде осъден да възстанови само една малка част от разумните разноски за адвокат, които притежателят на накърненото право на интелектуална собственост е направил. Така подобна правна уредба би накърнила основната преследвана с Директива 2004/48 цел, състояща се в гарантиране на високо ниво на защита на интелектуалната собственост във вътрешния пазар, която цел е изрично посочена в съображение 10 от тази директива, в съответствие с член 17, параграф 2 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

28 Трето, що се отнася до изискването за отчитане на специфичните особености на конкретния случай, от самия текст на първия въпрос става ясно, че разглежданата в делото по главното производство национална правна уредба предлага по принцип на съда възможността да отчита тези особености.

29 Четвърто, при все това се налага констатацията, че съгласно член 14 от Директива 2004/48 съдебните разноски, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални“. Въпросът дали тези разноски са пропорционални обаче не би могъл да се преценява отделно от разноските, които спечелилата делото страна действително е понесла за адвокатска помощ, стига те да са разумни по смисъла на точка 25 от настоящото решение. Макар изискването за пропорционалност да не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноски, то все пак изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноски, които действително е понесла.

30 При това положение национална правна уредба, предвиждаща абсолютна горна граница за разходите, свързани с адвокатската помощ, като разглежданата в главното производство, трябва да осигури, от една страна, че тази горна граница отразява действително практикуваните тарифи за адвокатските услуги в областта на интелектуалната собственост, и от друга страна, че поне една значителна и подходяща част от разумните разноски, действително направени от спечелилата делото страна, ще се поемат от загубилата делото страна. Всъщност подобна правна уредба, по-конкретно ако посочената горна граница не е много висока, не може да изключи вероятността размерът на тези разноски да надвиши значително предвидената горна граница, правейки възстановяването, което спечелилата делото страна би могла да претендира, непропорционално, дори евентуално незначително, и лишавайки по този начин член 14 от Директива 2004/48 от неговото полезно действие.

31 Посоченото в предходната точка заключение не би могло да се постави под въпрос поради факта, че член 14 от Директива 2004/48 изключва от неговото приложно поле хипотезите, в които справедливостта не позволява съдебните разноски да се понесат от загубилата делото страна. Всъщност това изключване визира национални правила, позволяващи на съда в особен случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим. За сметка на това справедливостта, поради самото си естество, не би могла да обоснове общо и безусловно изключване на възстановяването на разноските, които надхвърлят определен праг.

32 С оглед на гореизложеното на първия въпрос следва да се отговори, че член 14 от Директива 2004/48 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в делото по главното производство, която предвижда, че загубилата делото страна се осъжда да понесе направените от спечелилата делото страна съдебни разноски, която предоставя на съда, натоварен да произнесе това осъждане, възможността да отчита специфичните особености на делото, с което е сезиран, и която съдържа система от фиксирани тарифи за възстановяването на разходите за адвокатска помощ, при условие че тези тарифи гарантират, че разноските, които трябва да понесе загубилата делото страна, са разумни, което запитващата юрисдикция има задачата да провери. При все това член 14 от тази директива не допуска национална правна уредба, предвиждаща фиксирани тарифи, които поради съдържащите се в тях твърде ниски максимални размери не гарантират, че загубилата делото страна ще понесе поне една значителна и подходяща част от разумните разноски, направени от спечелилата делото страна.

По втория въпрос

33 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 14 от Директива 2004/48 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национални правни норми, предвиждащи възстановяването на разходите за консултант по техническите въпроси само в случай на вина от страна на загубилата делото страна.

34 За да се отговори на този въпрос, следва да се припомни, първо, че съгласно член 14 от Директива 2004/48 държавите членки гарантират, че „понесените от [спечелилата делото] страна разумни и пропорционални съдебни разноски и други разходи“ по общо правило се поемат от загубилата делото страна, освен ако това е недопустимо поради съображения за справедливост. Доколкото в нито една разпоредба на тази директива не се съдържа определение на понятието за „други разходи“, с което се изключват от приложното поле на този член 14 разходите, направени за услугите на консултант по техническите въпроси, това понятие обхваща по принцип и този тип разходи.

35 Второ, при все това, както е отбелязал генералният адвокат в точка 79 от своето заключение, Директива 2004/48 споменава в съображение 26 „разходи за идентификация и проучване“, често свързани с услугите на консултант по техническите въпроси, направени от притежателя на право на интелектуална собственост. В това съображение се прави изрично позоваване на хипотезата на „вредата, понесена в резултат на нарушението, извършено от нарушител, който е предприел действие, знаейки или [можейки] при разумни основания да знае“, и следователно се отнася по-конкретно до обезщетението в случай на вина на нарушителя. Обезщетението обаче е уредено в разпоредба на тази директива, тоест в член 13, параграф 1 от нея. От този член следва, че „разходи за идентификация и проучване“, направени често преди началото на съдебно производство, не попадат непременно в приложното поле на член 14 от посочената директива.

36 Трето, налага се констатацията, че при разширително тълкуване на член 14 от Директива 2004/48 в смисъл, че той предвижда, че загубилата делото страна трябва по принцип да понесе тези „други разходи“, направени от спечелилата делото страна, без да се уточнява естеството на тези разходи, възниква опасност на този член да се припише прекомерно по обхват приложно поле, лишавайки по този начин член 13 от тази директива от неговото полезно действие. Следователно това понятие трябва да се тълкува стриктно и да се приеме, че към „други разходи“ по смисъла на посочения член 14 спадат само разходите, които са пряко и тясно свързани със съответното съдебно производство.

37 Четвърто, следва да се констатира, че член 14 от Директива 2004/48 по никакъв начин не да позволява да се счита, че държавите членки могат да поставят възстановяването на „други разходи“ или по принцип на съдебни разноски в рамките на производство, насочено към гарантиране на спазването на право на интелектуална собственост, в зависимост от критерий за вина на загубилата делото страна.

38 С оглед на гореизложеното въпросът дали национална правна норма може да подчини възстановяването на разходите за консултант по техническите въпроси на условието загубилата делото страна да е виновна, зависи от връзката между тези разходи и съответното съдебно производство, доколкото посочените разходи спадат в качеството на „други разходи“ към приложното поле на член 14 от Директива 2004/48, ако подобна връзка е пряка и тясна.

39 Така разходите за идентификация и проучване, направени в рамките на дейности, насочени по-конкретно към общо наблюдение на пазара от консултант по техническите въпроси и към откриването от последния на възможни нарушения на право на интелектуална собственост от страна на непознати на този етап правонарушители, явно нямат подобна пряка и тясна връзка. За сметка на това, доколкото услугите, независимо от тяхното естество, на консултант по техническите въпроси, са абсолютно необходими за надлежното предявяване на иск, целящ

конкретно да гарантира спазването на подобно право, разходите, свързани с помощта на този консултант, спадат към понятието за „други разходи“, които по силата на член 14 от Директива 2004/48 трябва да се понесат от загубилата делото страна.

40 При тези обстоятелства на втория въпрос следва да се отговори, че член 14 от Директива 2004/48 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национални правни норми, които предвиждат възстановяване на разходите за консултант по техническите въпроси само в случай на вина от страна на загубилата делото страна, когато тези разходи са пряко и тясно свързани със съдебен иск, целящ да гарантира спазването на право на интелектуална собственост.

По съдебните разноски

41 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

1) **Член 14 от Директива 2004/48/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година относно упражняването на права върху интелектуалната собственост трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба като разглежданата в делото по главното производство, която предвижда, че загубилата делото страна се осъжда да понесе направените от спечелилата делото страна съдебни разноски, която предоставя на съда, натоварен да произнесе това осъждане, възможността да отчита специфичните особености на делото, с което е сезиран, и която съдържа система от фиксирани тарифи за възстановяването на разходите за адвокатска помощ, при условие че тези тарифи гарантират, че разноските, които трябва да понесе загубилата делото страна, са разумни, което запитващата юрисдикция има задачата да провери. При все това член 14 от тази директива не допуска национална правна уредба, предвиждаща фиксирани тарифи, които поради съдържащите се в тях твърде ниски максимални размери не гарантират, че загубилата делото страна ще понесе поне една значителна и подходяща част от разумните разноски, направени от спечелилата делото страна.**

2) **Член 14 от Директива 2004/48 трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска национални правни норми, които предвиждат възстановяване на разходите за консултант по техническите въпроси само в случай на вина от страна на загубилата делото страна, когато тези разходи са пряко и тясно свързани със съдебен иск, целящ да гарантира спазването на право на интелектуална собственост.**

Подписи